

пера. Наведе се и цѣлуна студеното ѝ лице, погали съ рѣка димитровчетата, съ които бѣ посипано смъртното ложе.

Нѣкой изхълца задъ него. По мургавото лице на царя бавно се пързеляше едра сълза. Той прегърна брата си.

— Плачи! — заповѣда той сурово и властно.

— Не мога.

— Плачи!

Нѣщо страшно разпъна гърдитѣ на Иваница, ноздритѣ му се разшириха така, като че ли се бѣше свършилъ въздухътъ. Но сълза не можа да капне отъ окоето му.

— Остави ме! Остави ме! — каза той съ хрипкавъ гласъ, и като се изтръгна отъ рѣцетѣ на брата си, се затече къмъ покоитѣ си. — Никой да не идва при мене!

ГЛАВА XX.

За пръвъ пътъ видѣха въ очитѣ на Иваница сълзи, презъ деня, когато у князь Белота сложиха въ рѣцетѣ му малката му дъщеря. Десетъ дни той бѣше отказвалъ да види детето, което бѣ отнело живота на Мария. Ненавиждаше го.

Но когато зърна малкитѣ му пухкави рѣчички, златистия мѣхъ на темето, и позна въ руменитѣ устица упоритата черта на своята собствена уста, а въ голѣмитѣ тъмносини очи коравостта на своя взоръ, — сякашъ нѣщо се стопи въ сърдцето му.

— Ще я кръстимъ Мария... — каза той замисленъ.

— Ти имашъ поне една утеха — му пошѣпна князь Белота. — Увѣренъ си напълно, че детето е само твое.

— А ти? Нима мислишъ...

— Не. Нищо не мисля. Защото зная, че да я питамъ день и нощъ, да я бия, да я убия — нищо нѣма да каже.

— Но, вижъ — очитѣ сѣ черни като на майка му — каза Иваница и погледна тъмнокосата Белослава въ люлката.

— Да. Вѣрно е. Така го обикнахъ това дете... А не знамъ дали е мое...